

1.0-#TROBAR PARELLA

Des del principi de l'existència dels éssers vius, la naturalesa ha disposat que per arribar a reproduir-se, tant els humans com els animals, han d'aparellar-se perquè l'espècie es pugui perpetuar i no s'aturi el cicle de l'evolució sobre la Terra. El pas del temps ha fet que moltes d'aquestes espècies s'hagin hagut d'anar transformant, tant en la manera de buscar parella com en les actituds que tenen respecte a aquesta, o fins i tot introduint variacions en la manera de reproduir-se.

Així doncs, arribarà un moment a les nostres vides que haurem de trobar una parella, perquè es tracta d'un fet natural, i aquesta és una de les primeres tasques per a la qual ens preparen des de ben petits. Tot i que no ens n'adonem, pares, escola, mitjans de comunicació i amics ens van inculcant com hem de ser nosaltres en tots els sentits. Així, també ens van manant com ha de ser la parella que acabarem triant. Tot està programat, fins i tot el temps i l'edat en la qual hem de començar a tenir parella, de manera que, com més ens acostem a aquesta edat sense haver trobat a ningú, començarem a notar un cert nerviosisme en el nostre entorn; i com més temps va passant, més va creixent aquest neguit, que impedirà que ningú pugui estar tranquil —ni que ens hi deixi a nosaltres— fins que establim una relació sentimental.

I és que «la feina» de trobar a algú, en principi, podria semblar fàcil. Així, per a molts de ben segur ho serà, però per a d'altres es convertirà en un autèntic malson, no tan sols el fet d'haver de trobar algú que els agradi, sinó que també agradi a tot el seu entorn.

Naturalment, amb els anys les coses han anat evolucionant. Fins fa molt poc, es considerava que la majoria de societats humanes eren monògames. Això vol dir que quan es formava una parella era per sempre més. Tot i així, hem de tenir en compte que en alguns països la cosa era i és diferent: n'hi ha on es permet tenir més d'una parella i on fins i tot es tenen fills amb diferents mares. En aquestes societats es considera un fet normal, i és legal. Però, a la majoria de països, i sobretot en els occidentals, quan es formava una unió, en general, els membres de la parella continuaven junts fins que un dels dos es moria. Per això era importantíssim trobar algú que encaixés i s'assemblés a l'altre tant com fos possible, per intentar que la convivència fos més fàcil, llarga i pròspera. En l'actualitat, les maneres de buscar parella han anat canviant, i un dels grans canvis és que, tot i que la majoria dels vells tòpics que hi ha al respecte encara continuen vigents, avui vivim en un món molt més global i dominat clarament per l'era d'Internet, que fa que puguem disposar a l'instant d'un volum d'informació molt més variada que la que es tenia temps enrere. Per tant, a causa d'aquests canvis revolucionaris en l'esfera de la informació i la comunicació ens trobem immersos

en un cúmulo de notícies de tota mena que ens arriben per tot tipus de canals i mitjans i, sobretot, ens trobem constantment bombardejats per tota mena d'imatges. Tant homes com dones ens haurem d'enfrontar a tota aquesta varietat d'informació i d'imatges; informacions i imatges que seran les que ens aniran quedant gravades en el nostre subconscient i faran que, sense adonar-nos-en, ens inculquin uns prototips de persona que, finalment, seran els que ens acabaran agradant. Però, tot i aquests canvis tan revolucionaris i moderns, encara quedaran moltes velles tradicions i molts costums que seguiran sense haver canviat ni un punt: seran una sèrie de tòpics i estereotips permanents que, pel que sembla, són inamovibles. Això, segurament, passa perquè els tenim molt gravats, com si fossin normes intocables establertes per les generacions que ens han precedit de manera que no puguin variar; encara avui dia, estan tan arrelades en nosaltres que sembla que les portem inscrites en el nostre ADN. Tot i així, per sort, molts tòpics han anat variant amb l'evolució de les societats, i molts d'altres han desaparegut o ja no tenen res a veure amb els que dirigien la vida de les generacions passades, però certament encara ens en queden molts, i alguns d'ells, ben antics i carques. Per tant, a l'hora de buscar parella sovint encara ens regim, conscientment o inconscientment, per totes aquestes velles normes.

En la nostra experiència actual ja tenim una idea prèvia, imatges incloses, de com ha de ser més o menys

la persona que haurem de buscar. Els diferents programes de televisió, les revistes de moda, les pel·lícules o qualsevol altre mitjà seran els encarregats d'anar-nos creant la forma idíl·lica de la parella que ens acabarà agradant, fins i tot, abans de trobar-la. Aquesta informació visual ens fixarà tota una sèrie de paràmetres que ens indicaran quines han de ser les mides ideals, quin és el pes perfecte i, fins i tot, la manera com s'ha de vestir. Per tant, si disposem d'aquesta imatge idealitzada només caldrà esperar a que aparegui la persona que hi coincideixi i que l'amor sorgeixi entre tots dos. Però hem de tenir en compte, perquè tot acabi de funcionar com cal, que aquesta persona, a part d'agradar-nos físicament —ja que el físic cada dia es va convertint en un dels aspectes més rellevants a l'hora de fer la tria—, també haurà d'agradar al nostre entorn. Perquè la cosa sigui convencionalment «perfecta», s'hauran de compartir la majoria d'hàbits. Per posar només uns exemples: s'hauran de tenir els mateixos gustos culinaris i dietètics, es requerirà una proximitat residencial, i sobretot, que se sigui de la mateixa ètnia i religió que nosaltres. La clau serà que la persona que trobem pugui arribar a tenir tantes semblances amb nosaltres com sigui possible, i com més n'hi hagi, més representarà que l'hem encertat, tant per poder mantenir-hi una relació com per presentar-la en societat com la nostra parella. Sense oblidar que és igual d'important que els seus pares i familiars reuneixin les mateixes característiques que la persona elegida; en aquest cas, la cosa seria del tot rodona perquè tant la

nostra parella com les famílies respectives tindrien una semblança que, d'entrada, facilitaria la convivència i comunicació. Ara bé, si en algun moment decidim triar una parella que no compleixi amb tots els requisits que representa que formen part d'aquesta idea de normalitat definida per totes les velles normes que ens han inculcat, és molt probable que ens exposem a enfrontar-nos a diferents tipus de problemes amb la nostra família, amb el nostre entorn i amb la majoria de la societat. Els problemes seran de diferent magnitud segons la distància que hi hagi respecte als marges del camí. Per exemple, si escollim una persona que és d'un altre país, d'un altre color de pell o d'una altra religió, moltes famílies consideraran que no està bé, i de ben segur que ens posaran un seguit de pegues i entrebancs. En definitiva, si escollim a una persona que presenta alguna diferència important amb nosaltres, sigui quina sigui, els llums d'alerta i d'atenció es començaran a disparar perquè significarà que alguna cosa hem fet malament. Com més grans siguin les diferències, més intensos seran els senyals d'alerta. Imaginem-nos, doncs, a quines dificultats ens haurem d'enfrontar si la parella que acabem escollint és del mateix sexe que nosaltres.

Hi haurà un moment, durant l'etapa escolar, en què necessàriament haurem de començar a fixar-nos en algú. Si no ho fem per iniciativa pròpia, ens ho faran fer; intentaran influir-nos perquè ens fixem en algú. NEN, QUE NO HI HA NINGÚ QUE T'AGRADI? SEGUR QUE SÍ, OI? VA,

QUE SEGUR QUE TENS TOTES LES QUE VOLS. També hi poden haver altres versions: HAS VIST LA TAL? HAS VIST LA TAL ALTRA? QUE GUAPES SÓN, OI? SEMPRE ET MIREN I ET DIUEN COSES QUAN MARXEM! Per acabar afegint-hi moltes vegades: I QUINS PARES MÉS MACOS QUE TENEN!!! Frases inventades fa molt de temps, que, tot i el pas dels anys, sempre s'acaben repetint en més d'un moment. Per tant, tard o d'hora tothom s'haurà de començar a buscar-se parella. I una parella com cal! Perquè és així com ho tenim marcat en el nostre camí.

Una vegada acceptem que hem de fer aquest pas, i el fem, podríem pensar que ja estem «ben encaminats». I així en la majoria de casos aquella persona que començava a agradar-te segurament s'acabava convertint en una parella formal, i fins i tot, en la persona amb qui ens casaríem, tindríem fills i que representa que estaria al nostre costat per sempre més. I això, realment es el que solia passar en la majoria de casos fins fa molt pocs anys. Quan, ja de ben joves, algú demanava per sortir a una altra persona, aquesta acabava convertint-se en la seva parella per sempre. Però, com ja hem dit, els temps han canviat i això ja no sol ser així. Avui dia cada vegada és més normal haver tingut més d'una relació abans de tenir la parella «definitiva», aquesta nova manera de fer fa que per a molta gent això encara no està gaire ben vist. Moltes persones viuen instal·lades en les velles tradicions i creuen que només se n'hauria d'haver tingut una de sola, de parella. Aleshores, si és una dona la que ha tingut

més d'una relació estarà encara més mal vista perquè, per sobre de tot, formem part d'una societat clarament masclista. A les dones que hagin tingut diverses relacions els costarà molt de treure's del damunt les etiquetes despectives que causen que a molts homes els pugui costar tenir una relació estable amb elles. En canvi, els homes poden viure una experiència similar però en sentit invers a la situació de les dones: un home que hagi mantingut relacions amb moltes dones serà considerat com una mena d'heroi per molts altres homes. Per tant, a un home que fa exactament el mateix que una dona, se'l jutja d'una manera més laxa. Tot i això, els homes sempre estaran més ben considerats socialment i tindran més probabilitats d'aconseguir la parella que desitgen si se'ls coneixen ben poques relacions i les han portat amb discreció.

De fet, la majoria de regles, tradicions i estereotips que s'han anat transmetent i arrelant al llarg dels anys, provenen d'una societat clarament masclista, tot i que amb el temps s'han anat suavitzat una mica. Però encara podem afirmar que avui dia en la majoria dels fets quotidians, el pensament masclista segueix predominant clarament.

El cas contrari el representa la persona que no té cap tipus de relació ni parella, la qual tampoc serà ben acceptada per la «perfecta» societat. Aquesta persona no segueix el camí que ens indica que hem de tenir una

parella i, fins i tot, quan l'hem de tenir. Així, a mesura que els anys passen i aquesta persona no s'aparella, augmenta la pressió social sobre aquest individu, que, sense cap mena de dubte, es trobarà amb una sèrie de dificultats i problemes; d'entrada, ja l'hauran etiquetat com a «raret». Així doncs, acabaran formant part d'aquest grup de «persones estranyes» tots els que no tinguin o no vulguin tenir parella, ja que això serà interpretat com que alguna cosa els ha fallat o està fallant en el seu camí; s'interpretarà, doncs, com un fracàs. A aquestes pobres persones se'ls farà la vida impossible: pressions, retrets, mirades estranyes. Però, sobretot, constantment se'ls estarà buscant una parella per tal que puguin refer el camí perdut i puguin arribar a ser «normals». Si després de diversos intents no han aconseguit aquest objectiu, la família o entorn els buscarà qualsevol tipus de parella —la que sigui!—. Totes les regles i paràmetres establerts als quals ens hem referit anteriorment podran quedar en suspensió a fi que se li trobi algú perquè deixi de ser el «raret» de la família.

La feina difícil, doncs, és trobar la persona que ha de ser la «perfecta» en tots els sentits que hem apuntat: que no hagi tingut gaires relacions, que compleixi amb tots els punts i amb totes les regles importants, i que també agradi al nostre entorn. Si som capaços de trobar una persona d'aquestes característiques, podrem pensar que hem aconseguit els objectius marcats i que hem sigut

capaços de trobar la parella ideal! Aquesta persona, per tant, es convertirà en la nostra parella per sempre més.

Fins fa poc temps, les formes que utilitzava la majoria de gent per iniciar una relació amorosa no tenien res a veure amb les actuals. En un temps no gaire llunyà, la majoria de nuviatges es donaven entre persones d'entorns pròxims. La gent es coneixia en aquells espais on hi havia coneguts que també els freqüentaven o en aquells altres on s'hi anaven a fer activitats i on hi apareixia algú desconegut que podia cridar la nostra atenció; també podia tractar-se d'algun company de classe. El cas és que quan et començaves a fixar en algú, s'havia de buscar la manera de demostrar-li que t'agradava: unes mirades, unes aproximacions, unes notetes, etc. Tot per poder-t'hi acostar i comprovar si ella també mostrava el mateix interès que tu. I així, de mica en mica, s'anaven fent passets: anar un dia al cine, sortir a sopar, anar a ballar. Si tot anava funcionant, amb el temps, segurament acabaria sent la nostra parella. Encara que actualment es continuen fent servir les velles tàctiques d'aproximació, s'han introduït nous mètodes que sobretot estan associats a la utilització massiva dels ordinadors i, sobretot, dels telèfons mòbils. Les formes com la gent es coneix avui dia són cada vegada més diferents. Accedint a la xarxa a través del telèfon mòbil ja tens la possibilitat de quedar amb un munt de gent sense necessitat d'haver-los conegut mai en persona, la qual cosa augmenta exponencialment la quantitat de persones

que es poden arribar a conèixer abans de tenir una relació estable. Les noves tecnologies han influït directament en la manera com es coneix la gent, però, sobretot, en la manera com es relacionen entre ells. Si abans la parella es trobava a prop de l'entorn on un es movia, avui dia no només podem parlar amb gent que potser són a molts quilòmetres d'on ens trobem sinó que, fins i tot, poden viure en altres països. Hem de pensar que la majoria de gent té un telèfon i l'utilitza bàsicament per relacionar-se amb els seus amics, companys de classe o de feina, també amb la família, i no oblidem el més important: amb la parella. Avui en el nostre telèfon mòbil tots disposem d'un gran nombre de contactes i grups, que tant poden ser d'oci com d'estudis, d'esports o simplement per xatejar i conèixer gent. Hi ha fins i tot pàgines web especialitzades a conèixer o presentar gent o per trobar parella. Així de fàcil! Res a veure amb com es feia abans. Això sí, deixant estar de quina manera acabem trobant la nostra parella, tant si és de la manera antiga com de la manera moderna, el que hem de tenir clar és que el més important de tot és trobar-la.

Un cop haguem trobat la parella «perfecta», naturalment, aquesta tindrà molts números perquè es converteixi en l'amor de la nostra vida. I en aquell moment haurem de deixar-nos portar per l'amor i gaudir-ne, perquè si realment és la parella adequada ho sentirem dins nostre i ens entregarem al cent per cent a aquella

persona. La nostra vida ja no tornarà a ser la mateixa mai més perquè... estarem profundament enamorats!

El qui vulgui mantenir una relació amb una persona perquè és el que toca —o per qualsevol altre motiu que no sigui que realment ho desitja— o qui admet en el seu fur intern que manté una relació de parella sense sentir res per l'altra persona, podrà arribar a gaudir més o menys d'aquella relació, però de ben segur que aquest tipus de parella no tindrà cap tipus de futur; en definitiva, serà una relació enganyosa i amb un final assegurat. Els sentiments són l'única cosa que no es poden enganyar ni forçar. Quan s'està amb algú, un mateix sap el que realment sent per aquella persona, i només un sap si n'està enamorat, i si és així farà el que calgui per tal d'estar amb ella per sempre més.

Un cop estiguem aparellats i enamorats fins al moll de l'os, contents, feliços i com dos pardalets, voldrem compartir amb ella tot el nostre temps, la nostra família i els amics. I així és com podrem veure si la nostra parella, aquella que tant ens agrada a nosaltres, també agrada a tots els nostres. Potser per a nosaltres és la persona ideal, però potser per als altres no. Potser quan vegin que la relació es va formalitzant s'alçaran algunes veus: veus de familiars o potser veus d'amics propers, veus que normalment buscaran protegir-nos perquè tot ens vagi bé. Ens preguntaran: VOLS DIR QUE NO CORRES MASSA? VOLS DIR QUE NO SOU MOLT DIFERENTS L'UN DE L'ALTRE? I LA

SEVA FAMÍLIA, QUÈ TAL ÉS? VOLS DIR QUE NO FUMA MASSA? NO TÉ ESTUDIS? Ens faran aquestes preguntes o d'altres de semblants. Serà senyal que alguna persona del nostre entorn veu en la nostra parella alguna cosa que no li acaba d'agradar i que intenta expressar els seus dubtes o recances, però serà fàcilment rebutjable per nosaltres si n'estem enamorats, perquè aleshores estarem disposats a enfrontar-nos a qui sigui per defensar-la. Normalment seran els pares els que intentaran fer-nos obrir els ulls quan siguin conscients que la relació va de debò. I ho faran amb tota la bona intenció del món, és clar. S'ha de comprendre: el fet que tinguem una parella estable i formal afectarà els pares de manera directa, no tan sols perquè serà una persona amb qui s'hi hauran de relacionar estretament i a la llarga passarà a ser un familiar més, sinó perquè fruit de l'amor de parella podran arribar els seus néts. Per això, els pares poden veure coses que nosaltres ni veurem ni voldrem sentir dir, i només el temps ens dirà qui tenia raó. Ells, doncs, ens podran advertir dels detalls que no els acabin de fer el pes i, fins i tot, en molts casos, pot ser que intentin provocar la ruptura de la relació si la persona elegida no els agrada gens. Quan passa això, el conflicte familiar és inevitable i, en general, l'acabarà guanyant el fill: no escoltarà les advertències i tirarà endavant amb la relació que ha triat, a pesar de tots els entrebancs i estira-i-arronses. Tot i això, podria ser que en el fons —i en contra de la nostra postura defensiva— s'arribés a acceptar que part de les coses que ens diuen són certes, però estarem internament